

Magozwe

 Lesley Koyi

 Wiehan de Jager

 Agri Afshin

 5

 کوردی ckb / English en

له ندری قهرهیلگی "کروبی" دوور له ژینى لىلى هله وه، دهسته یهك له كورانى بى
هل ژینین به سهر دهرد. ئەوان هه موو روژيکین بهو جوړه ی که دههت پيشوازين
لى ده کرد. بهینین کورهگن رایه خهگنن کۆ ده کرده وه که شهوئ له سهر
پیده ره ویکی سردا نووست بوون. له سهرهن بو خو گهرم کردنه وه لگړین به زبل
کرده وه. یه کیک له کورهگنی لئو ئەو گروپه، هگوزوه بوو. ئەو ته مهنی له هه موان
که متر بوو.

...

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

کاتیک دایک وډوکی هگوزوه مردن، نهو ته مه نی ته نی پینج سل بوو. نهو رویشته
بو نه وهی له گه ل همی ژین به سهر به ریته. به لام نهو پچوه هگی له منداله که
نه ده بوو. نهو خواردنی ته وای به هگوزوه نه ده دا. نهو کوره که ی هچر کرد که گری
زور سهخت بکت.

...

When Magozwe's parents died, he was only five years old.
He went to live with his uncle. This man did not care about
the child. He did not give Magozwe enough food. He made
the boy do a lot of hard work.

ئەگەر ھەگۆزۆھ گەلەیی ھین پرسیریکی کرەببە، ھمی لیبی دەدا. کتیک ھگۆزۆھ پرسیری کرەببە کە ئەو دەتوانی بچیتە قوتبەخە، ھمی لیبی دەدا و دەیگوت: “تۆ گیلی و فییری ھیچ شتیک ھبیت.” “پش سنی ھل بەو شیوازە ھەلسوکەوتە، ھگۆزۆھ ھەلات و لە ھمی دوور کەوتەو. ژینی سەر شەھمی دەستپیکرد.

...

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, “You’re too stupid to learn anything.” After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

ئېنى سەر شەقەمەگن زۆر سەخت بوو، زۆربەى كورەگن رۇژانە خۇيىن ھندوو دەکرد ھەر بۇ ئەوھى خواردنېن دەست كەوېت. ھەندىك چر دەگىران و ھەندىك چرانىش لېن دەدرا. گتېكىش نەخۆش دەكەوتن، كەس نەبوو ېرمەتېن بدات. گروپە كە پشتمېن بەو چرە كە مەوہ دەبەست كە لە رېگى سوال كرن و لە فرۆشتنى پلاستىكى كۆن و ئەو كەرەسلانەى كە سەرلە نوئ بەگردىنەوہ، دەستېن دەكەوت. ئېن بە ھوى پىكدادان لەگەل گروپەگنى دىكەى ركبەرىن ئەستەمتر دەبوو كە دىنوېست بەشەگنى نەرە كە كۆنترۆل بكەن و بىخەنە ئىردەسەلاتى خۇيىنەوہ.

...

Street life was difficult and most of the boys struggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

رۆژيکين که هگۆزوه له ډو ته نه که زبله گندا ده گه را، کتیبیکی چیرۆکی کۆنی
مندالانی دراوی دۆزبه وه. ئەو ته پو تۆزه گنی له سه ر ته گندو له کیسه که ی خۆی
هویشت. دوا ی ئەو هه موو رۆژیک کتیبه که ی ده ردیڤ و چوی له وینه گنی ده کرد.
ئەو نهیده زانی چۆن وشه گن بخوینیتته وه.

...

One day while Magozwe was looking through the dustbins, he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt from it and put it in his sack. Every day after that he would take out the book and look at the pictures. He did not know how to read the words.

وئنهگن چيرۆكى كورپيكيڭن ڭس ده كرد كه دهيهه ويست بيٽته فرۆكه وان، گتتيك كه
گه وره ده بيٽ. هگوزوه هه موو رۆژيڪ له دونيى خهپلاتى خويداڻواتى ده خواست
كه فرۆكه وان بوايه. جروڭره واى به خهپلدا ده هت كه ئه و كورپه ڻو چيرۆكه كه
بوخويه تى.

...

The pictures told the story of a boy who grew up to be a
pilot. Magozwe would daydream of being a pilot.
Sometimes, he imagined that he was the boy in the story.

هه وا سرد بوو و هگوزوه له کله شه قمه که راوه سه بوو و سوالی ده کرد. پچوئیک
چو بو لای. پچوه که گوتی: “سلو من نوم توهسه. من له و نزیکنه وه ده ژیم، له
شوینیک که ده توانی شتیک بخوی” نه وهی گوت و هه ژه ی به خنوویه کی زهره کرد
که سه ریڼه که ی شین بوو. نه و پرسیری کرد و گوتی: “هیواداریم که تو بچیته
نه وی که هه ندی خوار دنت ده ستبکه وی؟” هگوزوه ته هندیه کی پچوه که ی کردو
پندن ته هندیه کی خنوه که ی کرد و گوتی: “له وانه یه” و رویشته.

...

It was cold and Magozwe was standing on the road
begging. A man walked up to him. “Hello, I’m Thomas. I
work near here, at a place where you can get something to
eat,” said the man. He pointed to a yellow house with a
blue roof. “I hope you will go there to get some food?” he
asked. Magozwe looked at the man, and then at the house.
“Maybe,” he said, and walked away.

به دريژايي هنگهگني دواتر كوره بي لانهگن به ديتني تۆهس لهو دهووروبه ره راهتبوون. ئه و حهزي لي بوو كه له گه ل خه لك قسه بكت، بهاييهت ئه و خه لكانه ي كه له سه ر شه قمه گن ده ژين. تۆهس گوئي له چيروكي ژيني خه لكي راده گرت. ئه و راستگو و خوراگر بوو، هه رگيز بي شهرم و بي ريز نه بوو. هه نديك له كوره گن ده چوونه ه و خنوه زهردو شينه كه بو ئه وه ي هني نيوه روين ده ست بكه وييت.

...

Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people's lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

هگوزوه له سهر پیده پوهه که دانیشتبوو و چوی له وینه گنی ډو کتیبه که ده کرد کتیک که توهس هت و له نزيك نهو دانیشت. توهس پرسچری لیکرد: “چیرۆکه که ډسی چی دهگت؟” هگوزوه وهلامی دایه وه: “کتیبه که سهږه ت به کوریکه که ده بیته فرۆکه وان.” توهس لیبی پرسی: “کوره که ډوی چیه؟” هگوزوه به هیمنی وهلامی دایه وه: “گزانم، من ډتوانم بخوینمه وه.”

...

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a pilot,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “I don’t know, I can’t read,” said Magozwe quietly.

کتى چويىن به يهك كهوت، هگوزوه چيروكى زىنى خوى بو توھس گپرايه وه.
چيروكى همى و ههروهه بوچى ئه وهه لاتووه. توھس زور قسه ي نه ده كرد ئه وه به
هگوزوه شى نه ده گوت كه ده بى چى بكت، به لام به رده وام به جوانى گوئى
را ده گرت. چروپر ئه وان كتيك له خنوووه زهرد و شينه كه دا خهريكى ئن خواردن
بوون، قسه ين ده كرد.

...

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn't talk a lot, and he didn't tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.

له سەرووبەندى دەيەمىن بەلرۆزى له دايكبونى ھگۆزوه دا، تۆھس كتيبيكى مندالانى ھزەى بە ھىرى دايە. كتيبەكە چىرۆكى كورپكى خەلكى گوندى بوو گتى گەورە بوو ھىريزانىكى بە ھوبنگى تۆپى پىي لى دەربچىت. تۆھس ئەو چىرۆكەى چەندىن چر بۆ ھگۆزوه خویندەو ھەل رۆزىكىن ئەو گوتى: “من پىم وايە گتى ئەو ھتووە كە تۆ بچىتە قولبەخنە و ھىرى خویندەو ھەبىت. راي تۆ چىيە؟” تۆھس بۆى روونكردهو ھە ئەو جىگىك پىدەزانى كە مندالان دەتوانن لەوئى بمىننەو ھە و بۆ قولبەخنەش برۆن.

...

Around Magozwe’s tenth birthday, Thomas gave him a new storybook. It was a story about a village boy who grew up to be a famous soccer player. Thomas read that story to Magozwe many times, until one day he said, “I think it’s time you went to school and learned to read. What do you think?” Thomas explained that he knew of a place where children could stay, and go to school.

هگوزوه له جرهه ئه و شوينه هزه به و سه بهت بو چوونه قوبخانه بيري کرده ووه. ئه گهر همي ئه و راستي بگوتيه كه ئه و نه متمر له وه بو ايه كه شتيك فير بيت چي؟ ئه گهر ئه وان له و شوينه هزه به لبي بدن چي؟ ئه و تره بوو. ئه و بيري کرده ووه كه: "رهنگه بهتر واي كه له سه شه مهن زين به سه ر بت."

...

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. "Maybe it is better to stay living on the street," he thought.

ئەو لەبەرەى مەترسىيەگنى خۆى لەگەل تۆھس قسەى کرد. بە تىپەربوونى گات
پچوہ که دلنجىى بە کورە که دا که ژین له شوینە ھزە که دەتوانى ڤشتەر بىت.

...

He shared his fears with Thomas. Over time the man
reassured the boy that life could be better at the new place.

له دواى ئه وه هگۆزوه رۆيشته ڏو ژوورى ځنووويهك كه سه رښنه كهى سهوز بوو. ئه و
له گه ل دوو كورپى ديكه پيکه وه له ژورپيكا بوون. ده مه ل بوون و پووره سيزى و
ميړده كهى، سى سه گ، پشيله يه ك و بزنيكى پير له ڏو ځنوو ه دا ده ژين.

...

And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

هگوزوه له قوبه بڅنه دهستی به خویندن کرد و پیی زهحمهت بوو. نهو زور شت
هه بوو که ده بوايه به دهستی بهینیت. چروځره بیری لیده کرده وه که واز بهینیت.
به لام نهو بیری له فروکه وانه که ویریزانی توپی پییه که یهو کتیبی چیرۆکی
مندالهکن ده کرده وه. نهویش وه که نهوان کۆلی نه داو وازی نه هپه.

...

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

هگوزوه له هه وشه ی ځنوو ه سه رېن سه وزه که دانېشتبوو و چيرۆکيکي مندالانی ده خوینده وه، که له قولځنه پيښن دابوو. تۆهس هت و له لای دانېشت. تۆهس لېی پرسى: “ځبه تی چيرۆکه که چييه؟” هگوزوه له وه لامدا گوتى: “لهږه ی کورپکه که ده بېته همۆسځ. ” تۆهس لېی پرسى: “ئه و کوره ځوى چييه؟” هگوزوه به زه رده خه نه وه وه لامي دايه وه: “ئه و کوره ځوى هگوزوه يه.”

...

Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a teacher,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “His name is Magozwe,” said Magozwe with a smile.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

ماگۆزوه

Magozwe

 Lesley Koyi

 Wiehan de Jager

 Agri Afshin (ckb)

